

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 534/2022-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ivanou Zmekovou, PhD., advokátkou, Zámocká 18, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 9 Co 14/2022-213 z 29. marca 2022 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 1. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že žalobou z 25. novembra 2021 sťažovateľ inicioval na Okresnom súde Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) konanie vedené pod sp. zn. 8 C 71/2021, v ktorom sa proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) domáha určenia, že zverejnením v žalobe špecifikovaných príspevkov na profile žalovaného na sociálnej sieti Facebook a zdieľaním príspevku uverejneného na profile [REDAKOVANÉ] došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti. Sťažovateľ sa domáha odstránenia uvedených príspevkov a všetkých textových komentárov k nim prislúchajúcich, uverejnenia ospravedlnenia na facebookovom profile žalovaného a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 20 000 eur. Spolu so žalobou podal sťažovateľ aj návrh na nariadenie neodkladného

opatrenia (doplnený a zmenený podaním z 30. novembra 2021), ktorým sa z hľadiska výrokov domáhal totožného rozhodnutia ako vo veci samej.

3. Uznesením č. k. 8 C 71/2021-73 zo 6. decembra 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) v spojení s opravným uznesením z 12. januára 2022 okresný súd návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu vyhovel a vyslovil, že zverejnením tam špecifikovaného príspevku na facebookovom profile žalovaného a zdieľaním príspevku na profile [REDAKOVANÉ] došlo k neoprávnenému zásahu do práva sťažovateľa na ochranu osobnosti (I. a II. výrok), žalovanému uložil natrvalo vymazať zo svojho profilu predmetné príspevky (III. a IV. výrok), zverejniť na svojom profile konkrétne znenie ospravedlnenia adresované sťažovateľovi (V. výrok), nahradiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu v sume 20 000 eur (VI. výrok) a zároveň ho poučil o jeho práve podať proti sťažovateľovi žalobu o určenie, že k neoprávnenému zásahu do práva sťažovateľa na ochranu osobnosti nedošlo (VII. výrok), a napokon rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania (VIII. výrok).

3.1. V odôvodnení konštatoval splnenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 326 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pretože zo skutkových tvrdení obsiahnutých v návrhu je osvedčené také konanie žalovaného, ktorým došlo k zásahu do práva sťažovateľa na ochranu osobnosti. Podľa názoru okresného súdu sú uverejnené hodnotiace výroky žalovaného obsahujúce expresívne výrazy, prípadne vulgarizmy spôsobilé negatívne zasiahnuť do dôstojnosti, cti a dobrého mena sťažovateľa. Z hľadiska obsahu pritom ide o komerčné vyjadrenia vyslovené v rámci politického marketingu na adresu súkromnej osoby – sťažovateľa. V rámci vyvažovania ústavných práv oboch sporových strán vzal okresný súd na zreteľ aj postavenie žalovaného ako autora difamačného výroku a obdobie, keď boli tieto výroky zverejnené, a uzavrel, že hodnotiace úsudky žalovaného sú nepravdivé, osočujúce, bez faktického podkladu, pričom smerujú proti osobnej a mravnej integrite sťažovateľa ako lekára, vedca a odborníka v určitej oblasti medicíny, teda nie osoby verejného záujmu. Záujem žalovaného na uplatnení práva na slobodu prejavu vystupujúceho v postavení verejného činiteľa (politika) je podľa konajúceho súdu nízky a, naopak, záujem sťažovateľa na ochrane jeho osobnostných práv je vysoký. Vzhľadom na to, že konanie žalovaného zasiahlo do osobnosti sťažovateľa v značnej miere, okresný súd nepovažoval za postačujúce uloženie povinnosti uverejniť ospravedlnenie, preto sťažovateľovi priznal voči žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy v požadovanej sume 20 000 eur. Súčasne v súlade s § 337 ods. 1 CSP poučil žalovaného o jeho práve domáhať sa proti sťažovateľovi určenia, že zverejnením a zdieľaním predmetných sporných príspevkov nedošlo k zásahu do práva sťažovateľa na ochranu jeho osobnosti.

4. O odvolaní žalovaného rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil uznesenie okresného súdu v spojení s jeho opravným uznesením v časti III. a IV. výroku o povinnosti žalovaného vymazať zverejnené a zdieľané príspevky spolu so všetkými textovými komentármi k nim prislúchajúcimi a podľa § 388 CSP zmenil uznesenie okresného súdu v spojení s jeho opravným uznesením v prevyšujúcej časti III. a IV. výroku a v časti I., II., V. a VI. výroku tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Súčasne podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušil uznesenie okresného súdu v spojení s jeho opravným uznesením v časti jeho VII. a VIII. výroku.

4.1. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, že sťažovateľ osvedčil potrebu dočasnej neodkladnej úpravy pomerov, pokiaľ ide o povinnosť žalovaného vymazať zo svojho

facebookového profilu sporné príspevky, ktoré sú aj podľa odvolacieho súdu spôsobilé zasiahnuť do osobnej a profesnej sféry sťažovateľa. Uvedené zodpovedá zákonnej formulácii § 325 ods. 2 písm. d) CSP. Účelu dočasnej úpravy pomerov však nezodpovedá použitie slova „natrvalo“, preto zmena prvostupňového uznesenia a zamietnutie návrhu v tejto časti spočíva vo vypustení uvedeného slova z textu výrokov prvoinštančného rozhodnutia. Rámec konania o nariadenie neodkladného opatrenia neposkytuje podľa názoru krajského súdu priestor na to, aby okresný súd mohol len na základe tvrdení sťažovateľa bez zohľadnení prostriedkov procesného útoku a obrany, argumentov oboch sporových strán deklarovať určovacími výrokmi neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv sťažovateľa a žalovanému uložiť povinnosti spočívajúce vo zverejnení ospravedlnenia a zaplatení nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zdôrazňujúc znenie § 330 ods. 2 CSP, krajský súd uviedol, že povaha prejednáwanej veci nepripúšťa rozhodnutie o návrhu sťažovateľa podľa predmetného zákonného ustanovenia. Keďže uznesenie okresného súdu vo výrokoch I, II, V a VI nie je racionálnym výsledkom interpretácie procesných noriem v konkrétnych skutkových okolnostiach daného prípadu, zmenil rozhodnutie v tejto časti tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Zrušenie VII. výroku, obsahom ktorého je poučenie o možnosti žalovaného podať proti sťažovateľovi žalobu podľa § 337 ods. 1 CSP, krajský súd odôvodnil tým, že obligatórna poučovacia povinnosť sa týka len neodkladných opatrení nariadených pred začatím konania vo veci samej, čo však nie je prípad sťažovateľa, ktorý podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia spolu so žalobou vo veci samej. Odvolací súd zrušil taktiež výrok VIII o trovách konania, pretože o nároku na náhradu trov sa rozhoduje až pri skončení konania vo veci samej.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej po rozsiahlej rekapitulácii skutkového stavu, obsahu v konaní vydaných rozhodnutí a opätovnom zopakovaní argumentácie prezentovanej v podaniach oboch sporových strán namieta:

a) napadnuté uznesenie je nezákonné, v rozpore so skutkovým stavom veci, s vykonaným dokazovaním (v intenciách konania o neodkladnom opatrení), arbitrárne, nedostatočne zdôvodnené, a tým porušujúce právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces;

b) krajský súd sa nevysporiadal s jeho zásadnými argumentmi uvedenými v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, resp. v podanej žalobe, a v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného. Z rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, ktoré argumenty a dôkazy sťažovateľa súd hodnotil, akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení a na základe akých skutočností tieto nepovažoval za relevantné, a rovnako ani to, aké závery z nich vyvodil. Krajskému súdu vytýka, že bez relevantného zdôvodnenia a v rozpore so závermi prijatými v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 90/2018 z 1. februára 2018 dospel k arbitrárnemu názoru, že predmet konania nie je možné rozhodnúť v rámci konania o nariadenie neodkladného opatrenia, keďže to neumožňuje povaha prejednáwanej veci. Výklad poskytnutý krajským súdom je tak podľa sťažovateľa v rozpore s účelom § 330 ods. 2 CSP;

c) právny názor krajského súdu, podľa ktorého sa poučovacia povinnosť súdu podľa § 337 ods. 1 CSP týka len neodkladných opatrení nariadených pred začatím konania vo veci samej, je nesprávny. Sťažovateľ totiž návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý by bol z hľadiska výroku

identický s rozhodnutím vo veci samej, „*formuloval ako alternatívny*“, čo znamená, že okresnému súdu nič nebránilo, aby po potvrdení rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia krajským súdom konanie vo veci samej zastavil, a to buď pre prekážku veci rozhodnutej alebo z dôvodu späťvzatia žaloby;

d) v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa nevykonáva dokazovanie, preto krajský súd nemôže svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu sťažovateľa založiť na tom základe, že v konaní neprebehol riadny procesný postup, počas ktorého by sa súd vysporiadal s tvrdeniami oboch sporových strán, ich argumentmi a nimi zvolenými prostriedkami procesného útoku a obrany. Absencia takého postupu nemôže byť krajským súdom vytýkaná ako vada konania. Súd prvej inštalácie pritom nevychádzal len z tvrdení sťažovateľa, ako to uvádza v dôvodoch svojho rozhodnutia krajský súd, ale z množstva sťažovateľom predložených dôkazov a z nesporných a osvedčených skutočností. Práva žalovaného sú navyše v konaní zabezpečené ďalšími prostriedkami – odvolaním a prípadnou žalobou proti sťažovateľovi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením v časti, v ktorej krajský súd zmenil rozhodnutie okresného súdu tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, a v časti zrušenia výrokov rozhodnutia okresného súdu, obsahom ktorých bola poučovací povinnosť súdu a náhrada trov konania.

7. Vzhľadom na to, že predmetom prieskumu je v danom prípade rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ústavný súd akcentuje svoju judikatúru (ktorej si je sťažovateľ vzhľadom na jeho predostretú argumentáciu zjavne vedomý), v zmysle ktorej je posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd, ktorého úlohou je ochrana ústavnosti, a nie zákonnosti, meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. I. ÚS 542/2020).

8. Bez ohľadu na uvedené však aj v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

9. Z napísaného tak vyplýva, že povaha neodkladného opatrenia síce vedie ústavný súd k určitej zdržanlivosti, nevylučuje však, že i v predmetnom konaní môže dôjsť k porušeniu práv účastníkov konania, ktoré dosahuje ústavnoprávnu intenzitu.

10. V posudzovanej veci sťažovateľa však také kvalifikované pochybenie identifikované nebolo.

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že krajský súd bez riadneho a presvedčivého odôvodnenia dospel k nesprávnemu právnemu záveru, podľa ktorého povaha prerokúvanej veci neumožňuje rozhodnúť o jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia postupom podľa § 330 ods. 2 CSP, t. j. tak, aby bol výrok neodkladného opatrenia totožný s výrokom vo veci samej.

12. Právna úprava civilného sporového kódexu na rozdiel od úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku *expressis verbis* pripúšťa nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej (§ 330 ods. 2 CSP). Kritériom pre akceptovateľnosť takéhoto rozhodnutia je to, že totožnosť výrokov pripúšťa povaha veci. Konajúci súd teda vždy individuálne vyhodnotí, či povaha prejednávanej veci pripúšťa nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia z hľadiska totožnosti výrokov. Vo všeobecnosti nemožno abstraktne vymedziť, ktoré subjektívne nároky svojou povahou vždy pripúšťajú nariadenie neodkladného opatrenia s výrokom totožným, ako je výrok vo veci samej. Spravidla pôjde o špecifické zdržovacie nároky, pri ktorých musia byť súčasne splnené podmienky nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 1 CSP. Tým však nie je okruh potenciálnych nárokov z daného hľadiska vyčerpaný. Argumentačne udržateľný právny záver v konkrétnej veci si vždy vyžaduje zohľadnenie všetkých relevantných okolností prípadu. Z povahy veci je zrejmé, že takéto rozhodnutia neprichádzajú do úvahy v prípade určovacích výrokov, štandardných žalôb o zaplatenie peňažnej sumy a podobne (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1124).

13. Po oboznámení sa s relevantnou časťou napadnutého uznesenia zastáva ústavný súd názor, že závery prijaté krajským súdom vychádzajú z logickej úvahy súladnej so zmyslom a účelom neodkladného opatrenia, opierajúcej sa o náležité odôvodnenie. To v plnej miere zodpovedá skutočnosti, že ide o odôvodnenie rozhodnutia predbežnej povahy o neodkladnom opatrení reagujúce na skutočnosti, ktoré sú podstatné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia. Ako už ústavný súd zdôraznil, vyhodnotenie splnenia zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia a jeho konkrétnej podoby z hľadiska správnosti prijatého riešenia je vecou všeobecného súdu, pretože závisí od konkrétnych okolností prípadu. Do vyhodnotenia dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia, ktoré je založené primárne na skutkových otázkach, pritom ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojím uvážením (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07, II. ÚS 407/2020). Požiadavky sformulované sťažovateľom na kvalitu napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý podľa jeho názoru ponechal bez reakcie jeho zásadne argumenty, pritom nezohľadňujú predbežnú povahu a dočasný charakter ochrany poskytovanej neodkladným opatrením. K posudzovaniu ústavnej udržateľnosti neodkladných opatrení majúciich dočasnú povahu pritom ústavný súd pristupuje benevolentnejšie ako pri rozhodnutiach vo veci samej. Námietka sťažovateľa o nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení napadnutého uznesenia tak nie je opodstatnená.

14. Krajský súd svoje rozhodnutie vedúce k čiastočnej zmene vyhovujúceho uznesenia okresného súdu odôvodnil povahou a špecifikami konania o nariadenie neodkladného opatrenia zdôrazňujúc, že meritórne konanie vo veci ochrany osobnosti nie je skončené a konajúci súd v ňom po vykonaní náležitého dokazovania posúdi, či sú sporné prejavy žalovaného difamačnými výrokmi prekračujúcimi limity prípustnosti, alebo ide o prejavy sledujúce verejný záujem, ktorých účelom

je prispieť k verejnej debate (bod 30). Podľa názoru krajského súdu bol účel navrhovaného neodkladného opatrenia naplnený povinnosťou uloženou žalovanému vymazať sporné príspevky zverejnené a zdieľané na jeho facebookovom profile spolu s prislúchajúcimi komentármi, keďže uvedené zodpovedalo naliehavej potrebe sťažovateľa prerušiť v tomto smere aktivity žalovaného (bod 32). Vo zvyšnej časti, t. j. v časti deklarovania, že spornými výroky žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do práva sťažovateľa na ochranu osobnosti a na to nadväzujúcej povinnosti uloženej žalovanému uverejniť ospravedlnenie a nahradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch, odvolací súd nepovažoval návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia za opodstatnený, pretože charakter, resp. povaha uvedeného konania o ňom neumožňuje rozhodnúť postupom podľa § 330 ods. 2 CSP.

15. Na rozdiel od sťažovateľa ústavný súd nepovažuje predmetný záver krajského súdu za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený, z ktorého by vyplývala taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov predstavujúca popretie ich podstaty a zmyslu. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že v jeho prípade bolo možné nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého výrok by bol s poukazom na § 330 ods. 2 CSP totožný s výrokom meritórneho rozhodnutia, ústavný súd tento názor nezdieľa. V konkrétnych okolnostiach prípadu (akým je spor o ochranu osobnosti a predovšetkým sťažovateľom požadované zadostučinenie vo forme uverejnenia ospravedlnenia a nemajetkovej ujmy v peniazoch) je potrebné prisvedčiť odvolaciemu súdu, že neodkladným opatrením nie je možné dočasne upraviť pomery medzi sporovými stranami, tak ako to žiada sťažovateľ. Zhodne s krajským súdom ústavný súd považuje za podstatné, že hoci návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia nebolo vyhovené v celom požadovanom rozsahu, krajský súd nerozhodol s konečnou platnosťou o úprave právnych vzťahov, ktoré sú predmetom sporu medzi sťažovateľom a žalovaným. Konanie vo veci samej, ktorého predmetom je rozhodnutie o žalobe sťažovateľa na ochranu osobnosti (v plnom rozsahu korešpondujúcej s textom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia), je vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 C 71/2021, pričom sťažovateľ v ňom má zo strany všeobecných civilných súdov zaručené právo na konečnú, definitívnu ochranu jeho práv.

16. Neopodstatnená je aj ďalšia námietka sťažovateľa týkajúca sa nesprávnosti právneho záveru krajského súdu o obligatórnej poučovacej povinnosti súdu v súlade s § 337 ods. 1 CSP. Zo samotnej textácie predmetného zákonného ustanovenia, ako aj odbornej literatúry totiž zreteľne vyplýva, že povinnosť súdu osobitným výrokom poskytnúť strane, proti ktorej neodkladné opatrenie smeruje kvalifikované poučenie, sa týka len neodkladných opatrení nariadených pred začatím konania, ktoré konzumujú vec samu (*Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1140*). O taký prípad však vo veci sťažovateľa preukázateľne nešlo, keďže podanou žalobou inicioval konanie vo veci samej.

17. Celkovo tak možno uzavrieť, že namietané uznesenie je vnútorne konzistentné, zrozumiteľné a presvedčivo reagujúce na všetky skutočnosti významné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na vydanie neodkladného opatrenia, čím spĺňa kritérium preskúmateľnosti a zákazu svojvôle. Závery krajského súdu sa podľa názoru ústavného súdu nevymykajú z rámca ústavnej udržateľnosti.

18. Keďže v prerokúvanej veci nebolo zistené nič, čo by odôvodňovalo kasačný zásah zo strany ústavného súdu, ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

19. V závere ústavný súd už len dodáva, že základné právo na súdnu ochranu neimplikuje právo na úspech vo veci, resp. právo na bezvýhradné stotožnenie sa s názorom prezentovaným účastníkom konania. Jeho obsahom je právo na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov, čo v danom prípade naplnené bolo.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu